

KAPITOLA 7

David stál na špičkách. Rukou šmátral za trámem pod střechou verandy. Již dobrou minutu a stále marně.

„Táta je sem asi nedal.“

„Hledej pořádně. Nechává je vždycky až tam vzadu.“

Klára se dívala, jak se znovu vzeplal a vnořil prsty do temné škvíry.

„Máš je?“

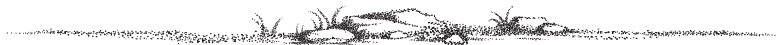
„Jo.“ David zacinkal kovově lesklým svazkem.

„Naše zlaté, platinové, diamantové, prostě k nezaplacení... rezervní klíče.“

Odemkl dveře.

„Počkej tady, než roztemním.“ Zmizel v temných útrobach chaty s pečlivě uzavřenými okenicemi.

Klára se zatím chtěla posadit na lavici u venkovního stolu, když za keři podél chodníku cosi šustlo. Neviděla

nikoho. Slyšela ale skřípění šterku pod nohama. Větvičky se hýbaly.

Kláře se rozbušilo srdce.

„Kdo je tam?“ Pokusila se nasadit výhružný tón. „Vylezte! Nebo bude zle!“

Nezabralo to.

Kdosi stál v úkrytu za křovím a sledoval ji.

Pomalu se dala na ústup k otevřeným dveřím chaty.

Artur se vynořil ze stínu. Popošel pár kroků blíž.

Klára udiveně zírala, jak se chlapec důstojně nese ve svém sametovém oblečku s bílým límcem a stejně světlými punčochami. Hned jí bylo jasné, že tady něco nehraje.

„Davideééé!“ zaječela.

David rozrazil okenici a otevřeným oknem vykouknul ven.

„Co je?“

„Je tu nějaký kluk.“

David z okna dohlédl jen na Kláru.

„Jaký kluk?“

„Já nevím.“ Znovu se na Artura zadívala. „Takový divný.“

„Neboj. Už jdu.“

David v Klářině hlase vycítil strach. Hrozí jí nějaké nebezpečí? Sem nahoru přece nikdo nechodí.

Vyběhl ven s pohrabáčem v ruce. Začal se smát.

„Chceš letět na druhý konec světa a vyděsilo tě tohle mrně.“ Otočil se k Arturovi. „Kde ses tu vzal?“

Ten hoch měl fakt ulítlej ohoz.

„Jestli jdeš na maškarní, tak sis spletl cestu, kámo.“

Artur nevěděl, co říct. Mlčel.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho Klára.

„Artur. Syn Leopoldův, z rodu Hínů,“ představil se, jak ho učili, a udělal pukrle.

„Seš cvok?“ David se zadíval na Kláru. „Co to žvaní? On snad utek z blázince.“

„Počkej.“ Přistoupila blíž k Arturovi. „Já jsem Klára a to je můj bratr David,“ stěží potlačovala smích, „... z rodu blbců.“

David k ní napřáhnul ruku.

„Nebud' drzá!“

Artur začal natahovat moldánky.

David se zarazil. Přestal předstírat vztek.

„Zabloudil jsi nebo co?“ Snažil se, aby to znělo vlídně. „Tady nahoře máme chalupu přece jen my a Divá Bára.“

„Víš, že tak paní učitelce nesmíme říkat,“ pokárala ho Klára.

„Sorry, baby.“

David se otočil zpět k Arturovi.

„Jsi na návštěvě u paní Hávové?“

Artur jen odmítavě zakroutil hlavou.

„Tak kde bydlíš?“

„Na Ovčíně.“

„Fajn. A jak ses sem dostal?“

„Byli jsme v Ďáblově chřtánu.“

Ten název slyšel David poprvé.

„V Ďáblově chřtánu?“

Artur najednou strnul. Ve tváři měl zvláštní výraz.

„Co je? Stalo se něco?“

„Tak. Kde jest tu prevét?“

Klára pronesla na oko vážně. „Jediný prevít je tu David.“

Jejímu vtípku se nikdo nezasmál.

„Pravím prevét.“ Opravil ji Artur s důrazem na každé slovo zvlášť.

Kláře se hra na starobyrou mluvu líbila.

„Ano. Pravý prevít. Toť on!“ Obřadně ukázala rukou na bratra.

David už ale pochopil, o co jde.

„Ty musíš, borče, že jo?“

Rozpačitě přešlapující Artur přikývl.

„Tak pojd', ukážu ti, kde máme záchod.“

